

КУЛТУРНИ ЦЕНТАР
БУДВА

Приморске новине

ЛИСТ ССРН ОПШТИНЕ БУДВА

ИЗЛАЗИ ПЕТНАЕСТОДНЕВНО

ГОДИНА I ◊ БРОЈ 11. ◊ БУДВА 15. ДЕЦЕМВАР 1972.

ЦИЈЕНА 1 ДИН.

СВЕЧАНО ПРОСЛАВЉЕН ДАН ОСЛОБОЂЕЊА СА СЈЕДНИЦЕ СКУПШТИНЕ

УМЈЕСТО ЧЕСТИТКЕ

АРМИЈИ ЗА ПРАЗНИК

Радосни смо и срећни ми који учимо историју и са најљепшим жељама дочекујемо тридесетпрви рођендан Прве пролетерске бригаде, о којој су еријеме и историја рекли праву ријеч. Њени борци су животима, ранама и дјелима својим, са ми о себи све казали. Они, који су истог тог дана, 22. децембра године четрдесетпрве, постали прва бригада наше Армије, остали су то и данас. Они ће то бити увијек, и никад неће испасти из њеног строја.

Ми, који учимо историју, поздрављамо оне који су је стварали, корачајући стазама, путевима и беспућима земље и ове. Они су се потврђивали у тешкоћама, ломећи их и савлађујући, управљајући се и растући. Знали су да сламају и пробијају троструке обручке непријатеља и да на страшном мјесту остану непоколебљиви. Од наших Зеленгора, Козара и других планина, које су као и они били војници, створили су неразориве споменике јунаштва.

Ми, који учимо историју, поздрављамо оне који су је стварали — дјечаке без дјетињства, раднике, сељаке, студенте — револуционере, из Митровице, Главаоче, Лепоглаве из безброних казнионица, којима је — умјесто школама — богатој била засијана наша земља. Поздрављамо оне који су се у самрти коштац хватали са сметовима Сињајевине, ледом Игмана, таласима хучне Дрине и „леденим дробљењем Лима“. рањенике који су на носилима пјевали, о којима су пјесме пјеване, таласима хучне Дрине и „леденим дробљењем Лима“. рањенике који су на носилима пјевали, о којима су пјесме пјеване. Прва пролетерска је себе поклањала свуда и свима, и онима још нерођенима. Она се раздавала и свој рођендан, 22. децембар, Армији нашој вољеној за њен рођендан поклонила.

Поздрављамо оне који су се носили са усташким бојнама и друговима, са ирним легијама у бијелим гардама. Овром и Гестапоом, четничким колачима и паликућама, берсаљерима и алпинцима, са СС и ханџар дивизијама — бригаду Прву пролетерску, у мукама и запосу рођену. Њени борци су са смрћу друговали и руку под руку са њом корачали три зиме, кроз борбу искивали своје јединство и братство своје, јединствено повезујући народне тежње и стремљења у пераскидиви, збраним сноп ослободилачке борбе.

Ми, који учимо историју, поздрављамо оне за које ни у и ни пред ким нијесу поклекнула, који су и данас и који ће здрављамо и оне које не смијемо никада заборавити, којих свим подвизима и напорима земље, који су крвљу својом друге најdraже који су живи ушли у легенду и молимо их чим да не застану и не поклекну. Јер: они су историја коју

рату ни послије рата није било предаха, чија колена никада вјечно бити млади својим тежњама, дјелима и идеалима. Понема, али који се и данас боре, који су живи и присутни у пролетерском родну груду матотили и оплодили. Поздрављамо да се не заморе. Никад, никад да се не заморе; никад, није пред учимо и путоказ који слиједимо.

М. Л.

СЈЕЋАЊЕ
НА ПОГИНУЛЕ
ДРУГОВЕ

ДЕЛЕГАЦИЈА САВЕ-
ЗА БОРАЦА ОПШ-
ТИНЕ БУДВА ПО-
СЈЕТИЛА ПЉЕВЉА
И ПОЛОЖИЛА ВИ-
ЈЕНАЦ НА СПОМЕ-
НИК ПОГИНУЛИМ
БОРЦИМА

Нацрт плана развоја на јавну дискусију

Већ дugo очekivana, а често помињана, расправа о средњерочном плану развоја општина је почела. Скупштина општине је на својој сједници повела прву дискусију о тексту Нацрта плана, иако јој је недостајао један одборник да би имала кворум. Но, пошто се није одлучивало већ само доносио закључак о стављању Нацрта на јавну дискусију, то је Скупштина радила и без тог недостајућег одборника.

Уводно излагање одборницима дао је доктор Ристо Вукчевић, који је иначе један од аутора плана. Доктор Вукчевић је најприје упознао одборнике са објективним околностима које су о немогућиле да се план донесе на вријеме, иако су радови на истом благовремено почели. Прије свега се ради о уставним промјенама и неким системским рјешењима која су се у вријеме припреме плана ишчекивала.

Задаци плана — како их је формулисао доктор Вукчевић — прије свега се састоје у слједећем:

Прво, развијање и јачање самоуправних друштвених односа.

Друго, предузимање свих мјера потребних за мобилисање средстава за убрзани развој туристичке и остале привреде општине, а прије свега туристичке, која заузима централно мјесто у развијку општине.

Трећи задатак се односи на боље коришћење постојећих и изградњу нових капацитета.

Полазећи од ових задатака, планери су израчунали да је реално да се друштвени производ повећа са око 73 милиона у 1970. години на 145 милиона у 1975. години, рачунајући то по цијенама из 1970. године. Национални доходак по глави становнику би требао сваке године да се повећа за 8—9%. То је релативно висок пораст и он се креће изнад југословенског а испод просјека Црне Горе. Број становника ће се од 6.000 повећати на 7.000 у 1975. години. Број запослених ће се повећати од 2850 у 1970. години на 4580 у 1975. години. Број ноћења ће се повећати од 1.350.000 у 1970. на 2.675.000 у 1975. години. Подаци из 1971. године већ показују да је ноћења било за 20% више него у 1970. години.

Дини што потврђује да се и претпоставке за 1975. годину могу остварити.

Предвиђа се да се у друштвеним секторима до 1975. године изгради нових 4800 лежаја, чиме би се укупни капацитети повећали на 31.000 лежаја. Да би се све то остварило потребно је око 790 милиона динара. Предвиђају се следећи извори ових средстава:

- из разних републичких извора, укључујући и ФНП око 70 милиона динара;
- из средстава која се мобилишу на ниво општине око 41 милион динара;
- из средстава радних организација, укључујући њихову амортизацију, фондове и остало, око 100 милиона динара;
- из средстава радних организација и банкарских средстава изван подручја општине око 330 милиона;
- из иностраних кредитова око 140 милиона динара.

Аутори плана рачунају да нацрт плана може да послужи као добра основа за јавну дискусију, послије које ће се учинити потребне корекције и план коначно усвојити најкасније у мартају мјесецу 1973. године.

НА СЛЕДНИЦИ СУ РЕКЛИ...

ДРУШТВЕНИ СТАНДАРД ТРЕБА ДА ИМА ПРИОРИТЕТ

Општа је констатација да се друштвени стандард код нас до сада није развијао оним темпом којим је требао да се развија — рекао је Душан Љијешевић дискутујући о правцима средњерочног развоја општине. Проблему друштвеног стандарда треба посветити већу пажњу.

У даљем излагању друг Љијешевић је препоручио да се из плана излуче питања која су већ ријешена, то јест да не фигурирају као неријешена. Ауторима плана би питање реализације водоснабдијевања Будве требало да послужи као опомена да се у планирању поступа реалније. Јер, план предвиђа два извора снабдијевања водом, а уствари оно је реализовано трећом варијантом. Исти је случај и са перспективом развоја Јадранског сајма, јер у неким документима

ма Сајам није третиран као каква је данашња промаја. Кад је у питању развој здравства, и ту се у плану одступа од праксе, јер у планом предвиђају три здравствене станице, док је програмирано оснивање здравља у Будви. И праст броја становника штите није реално предвиђен, јер је Будва друга општина у Републици по тројици пораста броја становника са 125%. То је нарочито збогаја кад се планира стабилна политика и развој друштвених служби. Ни пораста буџета и фондовија није добијен, јер ће се фонд у будућем све више трансформисати у интересне заједнице. Према општинским буџетима тешко је реално рачунати да ће општина Будва — Цетиње 40 милиона динара. Зато план треба поставити на реалним основама и исти усагласити са ним што је већ реализовано.

Нереално предвиђање

У дискусији на сједници Скупштине општине узео је учешће и друг Саво Франовић, директор Угоститељског предузећа „Палас“ из Петровца. Друг Франовић се сложио са оријентацијом плана у правцу развијања туристичких капацитета, али је додао да су предвиђана нереална. План је сувише претенциозан кад предвиђа да се до 1975. године изгради у друштвеним секторима 9 хиљада нових лежаја. Ако би изградња Јаза сјутра почела и ако би се тај пројекат комплетно реализовао до 1975. године, то представља само 50% од планираних лежајева. Међутим, није извесно да ће се пројекат Јаза комплетно остварити у том планском периоду. Но, нека и то буде остварено, како ће се реализовати остатак од 4 хиљада и више лежајева. Садашња привредна ситуација у земљи, а и у општини, не даје доволно гаранције да би оваква предвиђања могла сматрати и реалним. И извори средстава на којима се предвиђања темеље, бар што

Цио дан у школи — могућност за комплексно образовање и васпитање

Образложујући потребу што брже изградње основне школе у Будви, директор школе Светозар Радуловић се зарешио да то питање нађе истакнуто место у средњерочном плану 1971—1975. године. Парадосаклије је да се Будва сматра једном од метропола европског туризма, а да се њена дјеца образују од социјалистичких наставника у згради бивше аустријске капарне. Разумљиве су амбиције Будве да има једну средњу школу, али ће то бити неостварљиво ако се прије свега не обезбиједе солидни услови за пружање основног образовања, а посебно за предшколско васпитање. Без тога су дјеца предшколског узраста препуштена кућним помоћницама, часним сестрама и најчешће улицама.

Да би школа одговорила

(M. P.)

Основан омладински актив у Буљарици

Рад омладине у будванској општини у последњих неколико година био је доста анетично. Нешто због неорганизованости њених чланова, и слабе повезаности са осталим друштвено-политичким организацијама, а нешто због недостатка просторија за окупљање — организација је постојала само на папиру. У последње вријеме стање се знатно изменило. Будвани сада имају и своје просторије, музички састав, фолклорну групу и њихово приставо се видно осјећа. У Петровцу је нешто слабије, али се и тамо ради на активирању младих. Недавно је у Буљарици, која постаје све афирмисаније туристичко мјесто и која ово мјесто није имала организован омладински живот, али важно је да се почело. Млади у Буљарици су већ донијели конкретан програм, добили просторије у згради бивше Основне школе и сад се очекују резултати. На сједници приликом формирања активности, истакнуто је да ће остале друштвено-политичке организације, пружити помоћ омладини, да коначно почне дјеловати на начин који ће оправдати констатацију да је омладина прогресивни дио нашег друштва.

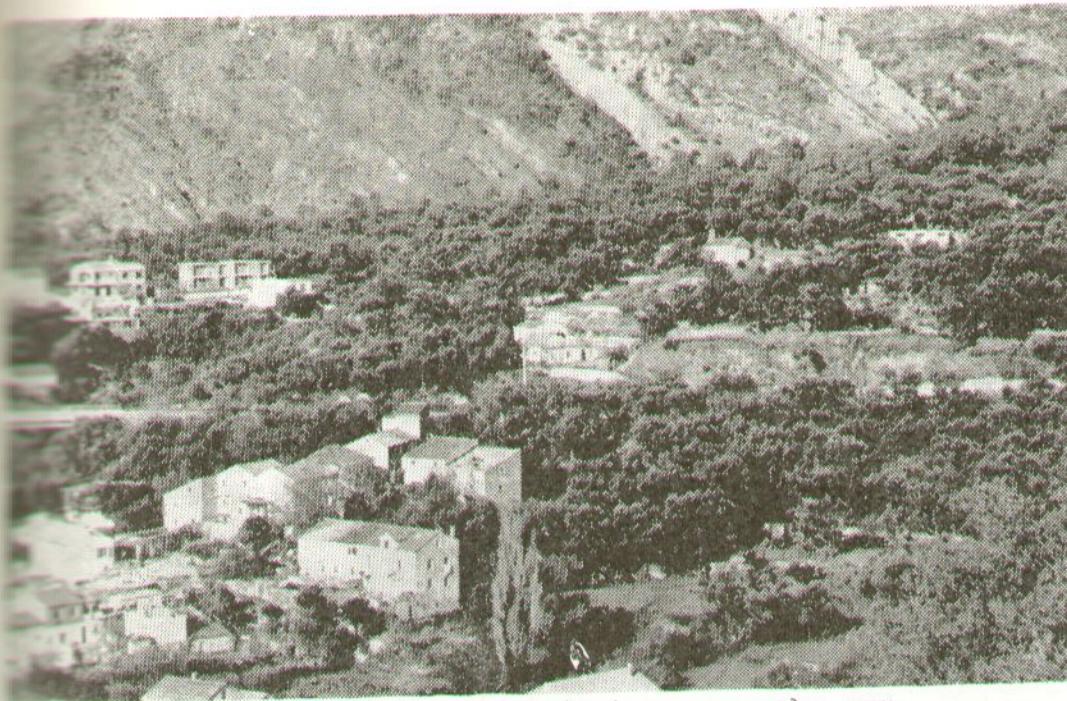
За предсједника Активе је изабран Крсто АРМЕНКО, радник Хотелског предузећа „Палас“ из Петровца.

Борци Будве поступили правилно

То је закључак мјесне конференције Удружења СУБНОР-а Будва. Наиме, у писму Републичког одбора СУБНОР-а Црне Горе, поред двије друге општинске организације, помиње се и бораčka организација општине Будва да се неправилно постављала у односу на друге друштвено-политичке организације. Мјесна конферен-

ција је закључила да се упути писмо Републичком одбору СУБНОР-а са захтјевом да се прецизира на основу којих податак је Републички одбор могао доћи до закључка да је бораčka организација имала неправилан однос према другим друштвено-политичким организацијама, или ако таквих по-

датака нема, да брише констатацију која се односи на будванску бораčku организацију. На конференцији је истакнуто да је напротив бораčka организација била та која је стално тражила сарадњу других друштвено-политичких организација по свим питањима.

Бечићи — некад најразвијенији пољопривредни реон

БУДВЕ ДО БУЉАРИЦЕ

Пољопривреда на споредном колосјеку

И поред веома повољних климатских услова, који на подручју од Будве до Буљарице нарочито у приобалном појасу, омогућавају гајење маслина, смокава, агрума и другог воћа, а у планинском — развоју ратарства и сточарства, у паштровским и мајинским тешко је било живети искључиво од пољопривреде. Расцјелкане парцеле, у ствари повезане вртаче захтијевале су искључиво људску радну снагу, и то само ашов дикелу. О примјени механизације није могло бити говора, а запреge су се ријетко где мogle користити. Због тога су, вјековима, људи из овог краја одлазили у туђину, па их и да-шише него у завичају.

Од прије неколико година пољопривреда је пребачена још спореднији колосијек. Маслине рађају тек сваке треће или четврте године. Принос им је све слабији, а издашност у уљу све скромашинија. Разлог таквом стању ствари треба тражити у оријентацији највећег броја становништва на туризам, при чему се заборавило да има значајног удељаја у унапређењу ове привредне гране. Тако нису пријењиване ни најнеопходније агротехничке мјере на одржавању постојећег фонда од око 64 хиљаде маслинових стабала, а да се и не го-

вори о поштовању традиције, према којој се ни један младић није могао оженити пре него што засади извјештан број маслинових стабала. Око 170 000 чокота винове лозе — и под условом да се најбоље одржавају — што није увијек био случај — нису могли да подмире ни једну петину потреба становништва у квалитетном буљаричком и петровачком вину, а да се и не мисли на задовољење све развијенијег туристичког тржишта. Као последица ниске агротехничке и застарелости воћних култура — просјечна старост маслина износи два и по љутеска вијека. Смокве — има

их око 7000 стабала — око 3000 поморанџи, мандарина и лимунова доносе незннатне приносе. Иако, очигледно најрентабилније, повтарске културе гаје се на једва сто хектара обрадивих површина. Због тога су угоститељска предузећа и туристичке организације принуђени да се снабдијевају из удаљенијих реона Средњег пријорја, Херцеговине Србије и Македоније. Поставља се питање: када ће људима из овог краја постати јасно да се пољопривреда не смије запостављати и да је то веома скupo?

В. Ракочевић

УЧИ НОВЕМБАРСКИХ ПРАЗНИКА

Кључеви за станаре „Романије“

Пред новембарске празнике зграда S-70 је дјелимично усељена. Међу првима су се усељили бивши становни „Романије“. Станари приликом пријема кључева нијесу од среће могли замјерити што инвеститор предају кључева није извршио на свечанији начин.

О ЧЕМУ БИСТЕ ПИСАЛИ ДА СТЕ НОВИНАР?

Репортер на улици у Будви

БЕРТА АНА, радник Трговачког предузећа „Јадран“:

Стамбени проблем је један од најважнијих у овом тренутку. Илустрације ради наводим да већ десет година живим у соби преграђеној лесонитом. Какви су то услови — замислите! Него, нијесам ја усамљен случај, има их још доста утргених. А на другој страни неко може да мијења по два стана за годину дана. Значи онај ко је привилегован, добија стан — оставља има нада и чекање.

ВЛАДО ЛАЗОВИЋ, радник предузећа „Зета филм“:

Чистоћа града је врло лоша реклама за Будву. Имамо туристичке апетите, доста наглашене, а мало остварујемо да би они били реални. Мислим да смо ту далеко остали из других туристичких места.

Рекао бих да је и рад Туристичког друштва готово непримјетан. Они убијају знатна средства у туристичкој сезони, а мало или готово ништа не раде да наредну дочекају спремно. Погледајте на сеље Подшкољун; улице

су неосвијетљене, рупчаге на путу. Често гости не могу да пронађу наше куће.

ЈОВО БЕБИЋ, радник Дирекције за урбанизам, комуналне и стамбене послове:

У Будви је мало учено на спровођењу закључака из Писма друга Тита и Извршног бироа Предсједништва СКЈ. Социјалне разлике су баш у Будви изражене, а углавном ћути или пак уопште дискутује. Докле тако?

ФЕХИМ ШАБОТИЋ, радник ОУП-а:

Стари град Будва постаје је пастрооче. Да не говорим о његовим вриједностима, јер изгледа да се више о томе зна у свијету него код нас, него о његовом изгледу који пуржа више него жалосну слику. Његове зидине пропадају из дана у дан. Прљавштина и запуштеност. Зашто одгозорни не поведу рачуна о томе?

С. Г.

СЛАБО ИНФОРМИСАЊЕ РАДНИКА

У посљедњој години дана у Хотелском предузећу „Авали“ дошло је до значајних промјена које воде ка модернизацији и стабилизацији предузећа. Предузеће се из године у годину радионо развија и проширује своје капаците, остварујући успјехе, али ипак унутар саме организације није све ријешено како треба. Та неорганизованост се манифестије на разне начине. Примјер је недовољно информисање радника, упознавање са неостварењем њихових права и сл. „Авали“ нема свој информативни лист-билтен, а непосредни производици су слабо или никако обавије-

щени од својих представника у разним тијелима у предузећу. Дакле, неопходно је нешто учинити, како би радник био довољно и на вријеме обавијештен о свим промјенама, о правима и обавезама.

Хотелско предузеће „Авали“ посједује 15 хотела, тј. располаже са 4600 комерцијалних лежајева, преко 10.000 сједишта, које опслужује 430 сталних радника, укључујући и добар дио сезонске радне снаге преко читаве године. У оквиру предузећа постоји девет ОУР и двије сервисне службе: Инжињеринг и Заједничке службе.

М. Ш.

БОРБА ПРОТИВ АЛКОХОЛИЗМА

Саобраћајни милиционер Милош Нишавић на службеној дужности

УСПЕШНА АКЦИЈА БУДВАНСКОГ ОУП-а

МЕЂУНАРОДНИ КРИМИНАЛАЦ ЛИШЕН СЛОБОДЕ

Органи унутрашњих послова у Будви, лишили су ових дана слободе, Петра ПАВЛИЧЕВИЋА, (26), техничког цртача, скорашићег становника Будве, због основане сумње да је извршио кривично дјело тешке крађе у Западној Њемачкој. Ова организована пљачка је извршена 1971. године и западно-њемачка полиција је узлудно покушавала да идентификује учеснике у овој провали. Износ опљачкане суме није још утврђен, али

се сматра да је доста велик, јер је Павличевић за кратко вријеме саградио кућу у Будви, чија вредност прелази 100 милиона стarih динара. То је управо био alarm за инспекторе будванског ОУП-а, који су испитујући порекло средстава за градњу куће, дошли до најврених индикатора.

Како незванично сазнајемо актери у овој пљачки су и два strana држављанина. Истрага је у toku.

П. Н.

Непријатељски испад поморског капетана

На захтјев Одјељења за унутрашње послове CO Будва, замјеник општинског судије за прекраје Миомир Марсенић повео је поступак против Секулe Рашовића (38), поморског капетана из Котора и, након саслушања окrivљenog, изрекао овом, максималну казну из своje надлежности — шездесет дана затвора.

Пошто је, ко зна из којих разлога, закаснио на аутобус који саобраћа на релацији Титоград — Котор, Рашовић је ангажовао такси до Котора одакле је требало да одмах настави пут за Ријеку ради вођења преговора о за-послењу на неком страном броду. Иако му се, наводно, веома журило, окривљени је заједно са таксистом „у сите“ схватио у кафанду на Крушевици изнад Петровца на Мору. Послије првих чашница Рашовић је заборавио на тобожју неодложност свог задатка. Убрзо се нашао у центру пажње прилично бројног и веселог друштва коме је у почетку био симпатичан, поготову што је чашњавао сваког редом. Међутим, када је он, под dejstvom алкохола, почeo да најbezobzirnije вриjeđa и омаловажava moralna, načionalna i patriotska osjećanja građana, svih prisutnih su se od njega distancirali. Zapravo, покушали су да га уразуме, а када им то није пошло за руком, када су увидeli da Рашовић ništa nije sveto i nепrikošnoveno — da on pišan говори оно што trijezan misli — обратили су се за помоћ stanicu

милиције у Петровцу на Мору. Одмах потом на лице места стigli su Dragoljub Vučinić i Ilija Matunović. Умјесто da се уразумi пред оргanimi унутрашnjih послova, Рашовић је наставio да vrijeđa naјsvetija osjećanja naših radnih ljudi, da se na jnogrdnjim, chovjeka nedostojnim rečima, izražava chak i o drugu Titu i o svemarodnoj akciji po-krenutoj Pismom Izvršnog biroa Predsjedništva СКЈ i druga Tita.

Prilikom odmjeravanja kazne Marsenić nije mogao da nađe ni jednu olakšavajuću okolnost za okrivenjeg, па je odлучio da se izrečena kazna затвора има izvršiti odmah bez obzira na eventualnu žalbu Republičkom vijeću za prekršaj. Odjeđenje za uнутrašnjе послове CO Budva podnijelo je prijavu javnom tужilaštvu u Kotoru protiv vino-vnika navedenog krvich-nog djebla.

В. Р.

ТРАДИЦИЈЕ

ЗАВИЧАЈНО ВЕЧЕ

— Прије три године, 12. децембра 1970. године одржано је у Београду „Паштровско вече“. Традиција настављена. Ове године 9. децембра у хотелу „Маж“ одржано је треће по реду „Паштровско вече“.

Некада су се Паштровићи скупљали на Дробном пијеску и на Светом Стефану да rješavaju pitanja od opštite interesata. U ta vremena je malo kojih napuštao stišištite i ispa u svijetu; svih su se među sobno poznavali dijeljeni dobro i zla. Na nastala su gora vremena: sivi primorski kriš i oskudna zemlja slali su zdravljice i pečalbu. U Vođvodinu, u mnoge zemlje svijeta. Ostaјale su žene sa djećom, čekajući povratnike. Mnogi putevi водили су ka Beogradu. Ishli su sa istim mislima i istim ciljem: zaрадiti hrab. I ostaјali su u njemu i njegovoj okolini, izučavali škole i zavate, zapošljavali se, osnivali porodiču. Beograd ih je široko i bratski priznat, a oni koji se poznaju rijetko se viđaju, pa je ovo, možda, jedina prilika da vide i porazgovaraјu. Mnogi i da se upoznaju.

Ове вечери Паштровићи су се окупили у „Мажестику“. Уз лозову ракију, чула се пјесма: Приморкиња коњајше... Старији и млађи заједно: сусрет разних генерација. Пјесму прихватају и они који не знају; који нијесу живјели у Паштровићima. Вечера почиње паштровским специјалитетом; кобари сервирају чуvene „макаруле“. Стево Јовановић, један од организатора вечери, са видном тремом, излази пред микрофон. Поздравља своје „земљаке“:

— И ове године смо се састали, да се уз скромну вечеру и добро расположење попово видимо и поразговарамо. Ми који живимо у Београду и његовој окolini, често смо посталлични за родним krajem, али нас радује чињеница што су у последње вријеме, захваљујући опшtoj ekspanziji našeg društva, контакти са завичајем чести, и што нијесмо изدواже ни од збивањa u njemu. У тоје нас помажу и наши који живе тамо; „Приморске новине“ које излазе у Budvi, обавјештавајући нас о свим zbiljanima, Хотлеска предузећа „Свети Стефан“ и „Палас“, одмаралишte „Лучице“ и други који својим прило-

— На овим вечерима се сртнем са мојим друговима, обновљам успомене које су бројне — почиње Вуко своју причу, искрену и сјетну. О другим годинама, о раду, о себи.

— Надам се младићу, да немо се поново видјети идуће године, рече на kraju Vuko stiskajući mi ruku.

Зову ме за сусједним столом. Упознајем се са Ivanom Mitrovićem Kenterom, који је рођен у Румунији. Чују је за ово веће и похитао из Зрењанина, где ради као професор географије.

— Moj Mitar, као што morao je poći iz Pashtrovića. U Turškoj je bio pečalbar, ali nije duže stao. A onda nastaju promena. Ja sam rođen, prolez u Rumuniji. Imiono imioniran sam ovim, ushićeno Ivan. Ovo je prijetka prijatelja da se ne uopoznamo, da budemo okupljeni. Eto, ja sam već preo čovjeka, kojeg nije video trideset godina.

Урош Ђурашевић, pravi domaćin obilazi stope. Почиње пјесму koja je dječavačica. Milorad Đurić, neumorno obilazi svaki kutak, u namjeri da kloni svaki euentualni propust. Da svih budu zadovoljni.

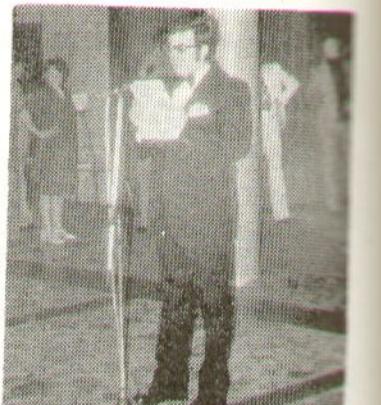
Почиње lutrija, a time nova живот ће код присуствујућих. — Седам дана у Свету Стефану за двије особе био је број... Pečaju se u gradje. Alplaizi. Pashtrović iz Beograda odlaže u sružnički zavicaј sa nagradom.

За једним столом врши се народног хероја Marka Stepanovića. On, kako рече, stoji u sružničkim džepovima, a sružnički dolazi na ове вечери. Сједи са svojim друговима i obnavlja успомене.

Старији почињу razgovorima. Mlađi se igraju u igru. Пјесма постаје jača. Јуба Stepanović priča zbiljne na rачун Pashtrovića. И тако, do kasno u noć, Muzika i pjesma. Radost.

Одлазим. Srećno do idućeg decembra.

Саво Грегоревић

Са полагања возачког испита

Велики број кандидата за полагање возачког испита, али незнatan број добија возачку дозволу.

БУДВАНСКА МОДЕРНА ГАЛЕРИЈА – ЗНАЧАЈАН ДОПРИНОС КУЛТУРИ

Да у ликовној умјетности

ијаје највећи

ијаје

ГОСТ РЕДАКЦИЈЕ

Споменици треба да дочарју младим генерацијама вриједност револуције

Стеван Лукетић је рођен у Будви 8. новембра 1925. године. Ликовну академију завршио је у Загребу. Аутор је више споменика из НОБ-а и добитник бројних награда на конкурсима, као: за споменик Ђуру Ђаковићу у Сарајеву, споменик борцима Славоније, споменик на Петровој Гори, споменик борцима Ловћенског одреда и др. Његов најзначајнији рад је рељеф рађен из челика у великој сали ЦКСК Хрватске. Имао је више самосталних изложби у земљи и иностранству.

— У вашем стваралаштву обиљежја Револуције заузимају истакнуто место.

— Да, ја се тим путем на неки начин одужујем Револуцији и њеним жртвама, јер и сам сам дијете Револуције. Многа имена која на тим споменицима стоје моји су ратни другови. Са њима сам одрастао, васпитавао се, и пошао у Револуцију. То ми помаже у изразу, даје ми инспирацију, надахнује ме.

Обликовање споменика Револуције има неколико проблема: проблем величине дугаја — учешћа у устанку, поштовање амбијента, карактер мјеста и људи. У том процесу треба пронаћи форму да се синтетизују сва три елемента. Из овог пројекта излази волумен и облик споменика. Аутор мора својим индивидуалним ликовним рукописом то све обликовати. По томе се споменици разликују и ако су они сви подигнути у намјери да овјековаче Револуцију.

— Споменик у Поборима доноју Вам је Новембарску награду.

— Овај споменик је био захвалан као тема и као проблем због тога што су Побори смјештени у типично каменом амбијенту и познати као село и људи чија се тежња за слободом може пратити кроз историју. Мени као аутору је то одговарало јер сам из овог краја и добро су ми познати карактери људи како сада тако и прије. Моја друга остварења слободног ликовног изражавања носе увијек карактеристични ритам овога мјеста и људи. Срећна околност је да је споменик лоциран у већ оформљеном амбијенту са потребним зеленилом — храстовима и изванредно дугачком визуом према пејзажу мора, те природном заљејном као параваном — планинама, условљавао је решење блока (маса споменика постављена на гумну чији је облик и намјена од старијих Грка на овамо био типичан за наше крајеве). Ритам рељефне плохе унутар споменика такође је дио ритма који се може наћи у тектоници пла- нинских маса или детаљима распуклине терена и камена,

типичној за овај дио Динарског масива.

— Ви сте аутор споменика и у Брајићима, а радијте бисте народних хероја „Вукице Митровић“ и „Ника Анђуся“.

— Споменик у Брајићима је реализован прије 7—8 година. И, када се тај објекат погледа (налази се при самој саобраћајници) он има, као и споменик у Поборима све карактеристике које су већ наведене. Вјероватно ће даљим радовима у селу Брајићима бити реализован још низ објеката у непосредној близини споменика, тако да би овај дио добио споменички комплекс који би садржавао: сам споменик, спомен дом, спомен школу и спомен парк. Мени као аутору одговара такав начин дуготрајног рада који омогућава да се сами споменици амбијентирају и реализују у склопу ширих споменичких локација.

— Такође сам реализовао на овом нашем терену двије спомен бисте на Светом Стефану. Тада задатак је био врло тежак за реализацију с обзиром на важну туристичку намјену терена где је требало намјестити спомен бисте. Али сматрам да је то ррешење врло успјело, јер су бисте склопиторски врло чврсто компоноване унутар себе, а ненаметљivo се уклопиле у терен намјењен рекреацији и весељу. Сматрам потребним да се код будућих реализација било које врсте споменичког волумена, мора на овом терену водити рачуна и то веома строго о карактеристикама пејзажа и нове урбанизације терена, која се јавља као потреба основне привредне гране — туризма и угоститељства.

— Постоји мишљење да споменици настали у прошlosti, такође одраз ослободilačkih težnji naših naroda, ni jesu dovoljno istaknuti. Stari spomenici našli su se tokom vječeva morali biti revalorizovati i one, za koje se smatra da su tematski ili oblikovno interesantni i важni za ovaj kraj, rekonstruisati i dati im потребна обиљежја i uključiti ih u sve vrste informacija putem fotografija i ostalog.

Ово је потребно, не само да би се посјетиоци информисали о њима, него што је још важније, да би се генерација које наступају сачувала и путем њих презентирале вредности, које су се кроз историју јављале и биле присутне у овом крају. С обзиром да сам видио пуно свijeta могу казati, da svii kulturni narodi vrlo ozbiljno rade na takvim programima, te smatram da nema razloga da se jednim opštitim planom u određenom временu i ovdje ne pristupi takvom poslu.

УМЈЕСТО РОЂЕНДАНСКОГ ПОКЛОНА

ХЕРОЈСКО ЂУТАЊЕ ВУКИЦЕ МИТРОВИЋ

Крајем децембра 1912. године, тачно прије шест деценија, рођена је у Светом Стефану Народни херој Вукица Митровић — Шуња. Дјетињство јој је протекло у сjenici првог свјетског рата за кога се вјеровало да се води за слободу и љепшу будућност народа. Тако су мислили и они који су на далеким ратиштима умирали без капи воде и, далеко од за- вичаја, били храна писма, топовима и гаврановима. Тих дана, мјесеци и година гладовало се у Будви и Светом Стефану. Нију стизала ни писма са Солунског фронта. Ни убицајени поклони од браће, очева и синова, печалбара, који су, заједно са црнцима, копали у рудокопима, заједно са Мексиканцима радили на фармама, заједно с робовима рада у бесцјење прова- давали своју снагу и здравље.

Посљедња њена порука, поље у којем је био њен подвиг, било је умјесто полицијског записника — чист лист папира

чињао рано изјутра, а за- вршавао се касно ноћу — та- кав је био њен живот. Издана у дан, из мјесеца у мје- сец, из године у годину. Ли- чног живота, такође, није имала, јер је све била подре- дила борби за љепши и сре- ћнији живот будућих. Маш- тала је о сјутрашњици коју неће дочекати, о паштров- ским селима без печалбара, о дјевојчицама и дјечацима који ће дјетињство бити сре- ћније него њено и њених другарица. И у самицама бе- оградске Главњаче, измучена и испребијана, осјећала је дах мора, и то јој је давало снаге да и непретрпнице муке претпријти, да ни скргутом зuba не покаже колико је бо- ли када јој kostи ломе и искрavљene цјеванице тур- пирају.

У дадесетпрвој години живота Вукица Митровић постала је члан Комунисти- чке партије Југославије. У то вријеме, 1933. године, би- ти члан предводничког одре- да радиције класе значило је носити главу у торби, бити „мртвац на одсуству“. Нормално је било да у тим го- динама машта о сусрету са човјеком кога ће завољети и о првом пољупцу, а она је била заузета сасвим другим пословима који су искључи- вали и сваку помисао на би- ло шта лично. Јавке, састанци, штампарија, „Комунист“, помоћ за Шпанце, демонстра- ције, транспаренти, барикаде — тако је текао њен живот. Богат и садржајан, иако у њему није било готово ни-

чег што су захтијевале године. Члан Мјесног комитета КПЈ за Београд, а 1936. године и члан Попод- јинског комитета за Србију. Вукица Митровић израстаје једног од најдаровитијих организатора штрајкова, демократија и других акција. Пред класним непријатељима у полицији, Шуња доводи бијеса крвник и целате сјаме димитровским државним доказима. Узалуд је хапсе, данонеде саслушавају, муче и батију: она — ћути! Упркос тоцима крви у ћелији, није днурије, није један јаук, није чули Космаја, Београда, Драги Јовановић и они којима би макар је јаук био довољан да вјерују како су је сломили.

Година је 1941. Прва дина рата, поље у којем је била је смрт на електричном стубу на улици, уз вид казни пред стројем на стрелишту. Свуда, на сваком кораку, свако доба дана и ноћи, врбала је смрт. А Вукица се, својих двадесетдесет година, борила против ње. Не за ће — себе је била преживјала, већ за оне који ће да настављају њено дело.

Кидале су се везе, гину- су другови — у окупираним Београду створен је фронт. Падали су и крвиције за другим. Њемачки запози- дник за Србију сваке године је станове: Београд је за њега био осино гниједо, у коме се није могло мирно ни заспрати. Вукица Митровић стизала је свуда: покидана везе успостави- лих ојача, да онима који су поколебали врати самопо- дање, да у мраку најјези- је фашистичке ноћи показатије перспективу, непријатељ никад не би би- миран, да никад не повјерје у то како је народноос- бодилачки покрет ликвиди- ран или да су му задати тешки ударци. Знала је: тешко је да ради и они који до- на њено место кад ње ви- не буде.

Још једном се у децембру 1941. у мјесецу када је рођена, Вукица Митровић смо- чила с непријатељем. Било је то — пољедњи пут. Сви очија су овог пута са — смртју! Чупали су јој косу, нокте под којима су прије тога лучеве зубље забијали и палили. Резали су јој тијелу звијезде петокраке — камама и бајонетима, и ваз- рују јој на грудима ложиле. А она је хутала. Пркосила без јаука, без шкргута зuba. Крв је липтала из рана, из опекотина, а све њено тијело било је рана. „Говори! Ка- зуј већ једном партијске ве- зе! Све знамо: излаза нема- ћуће ничему не води!“

Шуња је знала: истина је излаза за њу нема, али и ћутање нечим води. И ћутаје. Ради оних који ће наст- вити њено дјело, ради оних у Црној Гори и Будви, у М- рибору, Крагујевцу и Ђе- љевији, ради бораца који ће касније, слиједећи њен при- мјер, знати да као и она ћу- тањем својим надвичују- хоте рата и, захваљују- јући ћутању, стигну до пото- мства. Тако је, у мукама ка- кве се не дају ни замислити, умрла Вукица Митровић — Шуња пред свој дадесетдесет- вети рођендан, у децембру 1941. године. Посљедња њена под- виг био је: умјесто полициј- ског записника — чист лист папира.

М.ЛАЛИЋ

Сиорш *

ДОБАР ПЛАСМАН

Петровац и „Могрен“ испунили очекивања, пласирајући на шесто место — девето мјесто — прољеће треба дочекати спремно

Прошло је више од двају недеља од посљедњих фудбалских сусрета у Републичкој лиги. Али, фудбал није заустављен. Сумирају се резултати, анализирају мечеви. Тако да ће бити у Будви.

Могрен и Петровац су оправдали очекивања својих наставника. Петровац се пласирао на шесто мјесто са четрнаест поена и негативном гол-разликом, а Mogren са свега два поена мање на девето мјесто, такође са негативном гол разликом. То представља успех, поготово за Mogren, који није имао своје игралиште, већ је стално гостовао. Петровац је највећи поенсац, а Mogren је највећи поенсац у другом делу лиге. Малерозно су изгубљене утакмице против Искре и Граччара. Први пораз је плаћен неискуством; други тактички неискоромни: освојени су бодови у Иванграду и Титограду, на врућим теренима. Петровац је играо у стандардној форми, и није било падова у форми, изузев у Зети, када је избрана у једном моменту попустила и доживљен висок поен.

Могрен је играо боље него што су показивали резултати. Он има чврсту екипу са добрым појединцима, али главна проблемска је неефикасност екипе, па ће тренер и стручно, руко водство, морати да посвете доста пажње овом проблему, како да спремније дочекали наставак првенства.

И једним и другима је потребно доста рада на увједавању игре на појединим линијама, нарочито на нападног реда, као и стицања физичке кондиције играча.

У Будви ће вјероватно до наставка првенства бити направљено игралиште, па ће то умногоме помоћи клубу.

КОНАЧНА ТАБЕЛА ЦРНОГОРСКЕ ЛИГЕ

СВАР	13	8	1	4	23:11	17
ПРАФИЧАР	13	7	3	3	17:10	17
ЗЕТА	13	7	2	4	31:18	16
МОРНАР	13	7	2	4	21:17	16
ЛЕЗЕРО	13	6	3	4	22:22	15
ПЕТРОВАЦ	13	7	0	6	14:16	14
ИСКРА	13	6	1	6	16:16	13
ПОРШТАК	13	6	0	7	17:17	12
МОГREN	13	4	4	5	15:20	12
ЧЕЛИК	13	5	1	7	21:20	11
ИВАНГРАД	13	4	3	6	19:23	11
АРСЕНАЛ	13	3	5	5	11:17	11
ДЕЧИЈА	13	5	1	7	17:27	11
ЗАВЕЛО	13	2	2	9	13:22	6

Пејаковић побједник

У Будви је 29. и 30. новембра одржано појединачно првенство града у стоном тенису. Турнир је организовала СОФ-К-а и интересовање је било доста велико, та ко да је борбе, које су се одвијале у сали хотела „Могрен“ пратило око 200 гледалаца. У завршним борбама учествовало је 14 играча. Најуспјешнији је био млади Ђорђије Пејаковић, наставник физичког васпитања у Основној школи „Стјепан Митров Љубиша“ који је у финалу савладао Марковића са 2:0 (21:16, 21:18).

Финална борба била је и најзанимљија на турниру,

Скрхани незимјерним болом због изненадне смрти нашег незаборавног

Тановић Александра

изражавамо захвалност свим рођацима, пријатељима, кумовима, познаницима и покојниковим друговима, који су нам телеграмима, писмима или лично изразили саучешће.

Захваљујемо свима који су вијенцима и цвијећем прекрили његов гроб, сваком нијемом стиску руке и загрљају, уздржаним и нездадрживим сузама, свима који су нам у овим тешким тренуцима олакшали да поднесемо неподношљиви бол.

Жалост која се тако неочекивано увукла у сва наша срца, опустошила нам је све ријечи, тако да нијесмо у стању да се свима појединачно захваљимо.

Доживотну захвалност дугујемо Милошу Трифуновићу, Лазару Новаковићу, Ристу Новаковићу, Ивану Журжулу, Божинку Петковићу, Петру И. Јелушићу, Пере Ђурковићу, Анту Стефану и Миливоју Станишићу, који својом крвљу покушаше да отргну од смрти нашег Аца.

Захваљујемо се љекарима Медицинског центра на Цетињу: Вошку Јевшићу, Миљу Вујовићу, Владу Николићу, Саши Гладовићу и Рајку Ђуришићу, који су уложили велике напоре не би ли спасли од смрти драгог Аца.

Посебно се захваљујемо на указаној пажњи наставницима и ученицима основне школе „Стјепан М. Љубиша“, Комунално-занатском предузећу и спортском друштву „Могрен“ у Будви.

Захваљујемо се нашим сусједима, а посебно по родицама Божидара Бака и Миша Франете.

Захваљујемо се другу Душану Лијешевићу који се у име породице захвали свима који су присуствовали сахрани, те се и дирљивим ријечима последњи пут опрости од нашег Аца.

Захваљујемо се свима.

ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА ТАНОВИЋ

-Лиси“, из Анконе. Ондашњи секретар Комитета Гојко Краповић обезбеђује са доловском машином и неке стручњаке за монтирање истих. Да би руководили тим машинама неколико млађих људи, међу којима и Милан А. Митровић, иду на специјализацију и Уљара поново ради. Набавком нових машини ова Задруга се фузира са Земљорадничком задругом „Свети Стефан“, а након годину дана и са задругама у Будви и Петровцу. Неколико година је радила као тајка, а онда је предата Комунално-занатском предузећу у Будви. Да ли је постојало економско оправдање за постојање овакве једне Уљаре? Нека говоре подаци.

На територији општине има око 70.000 коријена маслине! Данас је то само „зелени појас“ који се не обраћају. Вјероватно се не би човјек преварио ако би тврдио да се од тих 70.000 маслине не обрађује више од 1.000 коријена. Да ли је Уљара могла опслуживати овога броја маслине? Јесте, јер у процесу производње 10 радника за 10 сати могу пре радити један вагон маслине или за 24 часа 24.000 кг. Ујеку бербе маслине неопходно је обезбиједити рад у смјенама — (ноћ-стоп). Ево и друга рачуница: за 8-часовно радно вријеме један човјек може покупити око 100 кг. маслине, а то даје 20—25 литара уља.

Како је дошло до отуђења ове Уљаре (сада је она

основно средство Пиваре „Требјеса“ из Никшића)? Ето, Комунално предузеће је годинама радило са Уљаром.

Но, орјентацијом становништва на „чистије“ послове, на уносније радове, а уз то слаби родови у неколико година, велики ушур (ујам) и друго био је разлог да Комунално-занатско предузеће и Скупштина општине предају на управљање и руководње ову Уљару, барској „Приморки“ — а ова се касније интегрисала са „Требјесом“ из Никшића.

Но, и кад би радила не знам да ли би имала кога данас опслуживати. Могу се на прсте пребројати масливари који бар то донекле ради, а то су: Давид Митровић, Богдан Кажанегра...

Шта учинити да маслине поново представљају не само „зелени појас“ већ и привредни потенцијал наше општине?

Да ли Уљара, у оваквом стању, може и даље бити у насељу и у непосредној близини хотела „Маестрал“?

Да ли је Уљари одобрен рад (оваквој) од стране санитарне инспекције? Вјерујемо да би је свака инспекција рада или санитарна инспекција одмах „ставила под кључ“! Да је радила прије и послије рата свједоче и отпаци испред ње који су стари колико и она! Постоји ли могућност оправке и довођења исте у ред? Постоји ли могућности изјештања исте на неко друго мјесто?

Д. Ђурановић

УЉАРА

Послије ослобођења она се обнавља, сада са називом „Уљарско-маслинарска задруга Вукица Митровић“. Општина Будва обезбеђује кредит за набавку нових машини и 1957. године, стижу у Пржно машине „Пјера-

Лиси“, из Анконе. Ондашњи секретар Комитета Гојко Краповић обезбеђује са доловском машином и неке стручњаке за монтирање истих. Да би руководили тим машинама неколико млађих људи, међу којима и Милан А. Митровић, иду на специјализацију и Уљара поново ради. Набавком нових машини ова Задруга се фузира са Земљорадничком задругом „Свети Стефан“, а након годину дана и са задругама у Будви и Петровцу. Неколико година је радила као тајка, а онда је предата Комунално-занатском предузећу у Будви. Да ли је постојало економско оправдање за постојање овакве једне Уљаре? Нека говоре подаци.

На територији општине има око 70.000 коријена маслине! Данас је то само „зелени појас“ који се не обраћају. Вјероватно се не би човјек преварио ако би тврдио да се од тих 70.000 маслине не обрађује више од 1.000 коријена. Да ли је Уљара могла опслуживати овога броја маслине? Јесте, јер у процесу производње 10 радника за 10 сати могу пре радити један вагон маслине или за 24 часа 24.000 кг. Ујеку бербе маслине неопходно је обезбиједити рад у смјенама — (ноћ-стоп). Ево и друга рачуница: за 8-часовно радно вријеме један човјек може покупити око 100 кг. маслине, а то даје 20—25 литара уља.

Како је дошло до отуђења ове Уљаре (сада је она

ЗАТВОРЕНА ЊЕГОШЕВА РЕЗИДЕНЦИЈА

Само за шест мјесеци ове године кроз њене одаје прошло је преко четири хиљаде посетилаца из 55 земаља.

Један од најзначајнијих културно-историјских споменика на подручју будванске општине, манастир Построго био је и овог љета веома привлачна мета многобројних домаћих и страних туриста. И ранијих неколико година, свакодневно, појединачно и у групама од раног пролећа до касне јесени, долазили су гости да виде једну од чувених резиденција црногорских владара у којој је Петар Петровић-Његош писао „Свободијаду“ и „Горски вијенац“.

Само од почетка ове године до 7. јула када је манастир затворен да би се у њему увели најнеопходнији санитарни уређаји, кроз његове саде прошло је преко 4000 туриста из 55 земаља. Првенствена заслуга за овакву изузетну популарност и масовну посјету припада професору Горазду Деклеви који већ неколико година улаже максимум труда да би овај културно-историјски споменик био што уређенији и угледнији, али ма колики били, напори једног човјека нису доволјни да би се надокнадиле последице деценија, нехата и равнодушности. Несхватљиво је зашто

се — Завод за заштиту споменика културе СРЦГ и најдужне општинске институције нијесу побринули да се оправи манастирски кров, поставе санитарни уређаји, то јест зашто су дозволили да овај културно-историјски споменик буде затворен у јеку туристичке сезоне, односно да се ништа не предузима за његово оспособљавање у наредној години. А вала напоменути да се и сада у децембру посјетиоци свакодневно враћају испред затвореног Његошевог манастира.

Б. Ракочевић

Стогодишњи звоник

На фотографији је торањ цркве Св. Ивана у Будви, једне од најстаријих у нашој земљи, која је, како се вјерује, подигнута још у седмом вијеку наше ере. Један од веома интересантних објеката овог, иначе, старог града, садашњи торањ саграђен је 1867. године. Озидан од бијелог тесаног камена, он свакодневно привлачи многобројне туристе. Интересантан је још по нечemu: Ко зна када су се казальке његовог часовника зауставиле на двадесет пет минута до шест? Неко рече да је сат исправан, али не ради због тога што нема ко да га редовно навија. Туристи који то не знају, а случаја их овдје нанесе у пријеподневним часовима навију своје часовнике према овом који не ради. Требало би до почетка нове сезоне — а времена за то има доволно — оправити часовник на овом монументалном звонику.

Б. Ракочевић

ПРИМОРСКЕ НОВИНЕ ◇ Уређује редакциони колегијум: Димитрије ЈОВОВИЋ (одговорни уредник) Саво ГРЕГОВИЋ, Владимира СТАНИШИЋ, Милутин РАДУЛОВИЋ, ◇ Фотографије: Вукосав РАКОЧЕВИЋ, ◇ Издавач: Културни центар Будва ◇ Адреса редакције: КУЛТУРНИ ЦЕНТАР „ПРИМОРСКЕ НОВИНЕ“, БУДВА Телефон: 82-241 ◇ Штампа: Издавачко-штампарско предузеће „ОБОД“ — Цетиње ◇ Претплата: Годишња 26, полугодишња 13 динара: за иностранство двоструко ◇ Рукописи се не враћају

НОВИ ПИОНИРИ

Црвену мараму, носићу ја..

Сваке године, у оквиру новембарских празника, сви ученици првих разреда основне школе свечано примају у Савез пионира Југославије. Свечани пријем обављен је и у Основној школи у Будви, која носи Јубишино име.

Припреме за ову свечаност почеле су од почетка школске године. Уз помоћ школе, одраслих и старијих пионира будући пионери, наши прваци, већ су упознати са историјом и задацима Савеза пионира, са значењем ријечи пионир и основним правилима и дужностима.

Савјет пионира и старији пионери припремају за ову свечаност пригодан програм, у чијем су извођењу учествовале музичка, хорска, литерарна и репрезентаторска секција ове школе.

Приликом пријема у Савез пионира, који је традиционалан у свим пионирским одредима, пионери су дали свечано обећање и примили пионирске марамичанке и чланске књижице.

Док су се мораме везивале око врата, орила се пионирска пјесма „Црвену мараму, носићу ја...“.

Марко Танковић

Радна заједница Општинског завода за запошљавање Херцег-Нови

расписује

КОНКУРС

за попуну упражњеног радног мјesta
савјетодавца за запошљавање у
Испостави Будза

Поред општих услова кандидати су дужни да испољавају и следећи посебни услов: да имају вишу школску спрему.

Предност имају кандидати са радним искуством.
Стан није обезбиђењен, лични доходак према Правилнику о расподјељи личних доходака радника Завода.

Молбе са доказом о стручној спреми и радном искуству доставити на адресу Завода, у року од 15 дана од дана објављивања конкурса.

Број: 2032/72.
Херцег-Нови, 7. XII 1972. године.
ОПШТИНСКИ ЗАВОД ЗА ЗАПОШЉАВАЊЕ ХЕРЦЕГ-НОВИ

Радна заједница

КУЛТУРНОГ ЦЕНТРА БУДВА

расписује конкурс за слободна радна мјesta:
— РУКОВОДИОЦА ПОСЛОВНИЦЕ „БУДВА КО-
НЦЕРТ“

— ШЕФА РАЧУНОВОДСТВА
— УПРАВНИКА БИБЛИОТЕКЕ
— КЊИЖНИЧАРА БИБЛИОТЕКЕ У БУДВИ
— ДЕМОНСТРАТОРА ЗА РАД У МОДЕРНОЈ
ГАЛЕРИЈИ У БУДВИ

Услови:
Под 1. Музичка академија или Академија за позориште, филм радио и телевизију.

Под 2. Виша или средња спрема са праксом од најмање 5. година на одговарајућим пословима.

Под 3. Висока школска спрема (предност групе књижевности) са положеним стручним испитом.

Под 4. Виша или средња стручна спрема за положеним стручним испитом.

Под 5. Средња стручна спрема са знањем једног страног језика.

Конкурс остаје отворен 15. дана од дана објављивања.

Кандидати су дужни доставити пријаву и доказе о испуњењу услова конкурса.

Пријаве доставити на адресу: Културни центар Будва са назнаком „за конкурсну комисију“.

ОБАВЈЕШТЕЊЕ

Заједница културе Будва обавјештава све заинтересоване, да је рок за подношење захтјева за финансирање културне дјелатности у 1973. години до 31. 12. текуће године.

Сви захтјеви морају бити образложени са неопходном документацијом.